

PROLOOG

19. mai 1986

Kohe, kui Väike-Stefan rabasse jõudis, meenus talle surnud tüdruk. Võimatu oli sellele mitte mõelda. Telefonimäng, mis juba esimese mai hommikul algas, oli jõudnud sealkandis viimaste nädalate jooksul mitu ringi teha. Ta kujutas ette kohutavaid pilte, neid polnud võimalik eemale tõrjuda.

Tüdruku elutu keha keset kiviringi ohvrikivil. Valge kleit, lahtised juuksed. Käed rinnal risti, kangete sõrmede vahel kaks hirvesarve. Kunagi nii kaunis nägu verise taskurätikuga kaetud. Justkui poleks see, kes tema elu võttis, tahtnud talle hiljem silma vaadata.

Enamik Tornaby elanikest uskusid juba raudselt teadvat, kes tüdruku mõrvas, see kõik oli kohutav, kuid lihtne lugu. Perekonnatragöödia. Aga oli ka neid, kes sosistasid, et tegelikult juhtus volbriöööl hoopis midagi muud. Et võib-olla oli see lausa Lehemees ise, kes kevadohvrit tuli nõudma.

Ehkki sellest oli kaua aega möödas, kui ta viimati kummituslugusid uskus, jooksid Väike-Stefanil judinad üle selja. Väikest kruusateed ümbritses rabamets. Kidurad puud küünistasid autot oma pikkade roheliste sõrmedega. Lossi maavaldustest meeldis talle soo kõige vähem. Niiskus, kõdulõhn. Vett täis pind, mis ühel hetkel kandis, aga järgmisel sekundil saapad nii sügavale mudasse vedas, et täiskasvanud mehel oli teiste abita sealt raske välja pääseda. *Soo on Lehemehe valdus*, ütles vanaisa alati. *Inimestel on kõige targem sealt eemale hoida*. Ebausklikul vanal torisejal oli vähemalt osaliselt õigus.

Kruusateed, mida mööda Väike-Stefan sõitis, viis soo kõige kaugemasse otsa. Svartgårdenisse, kus surnud tüdruk oli elanud. Kõigest mõni kuu tagasi oli ta tüdruku auto peale võtnud, kui too pidi bussile

minema. Ta istus pikapis siinsamas esiistmel, otse mehe kõrval. Tüdruk ei rääkinud kuigi palju, oli rohkem omis mõtteis. Väike-Stefan piilus salamahti tema poole, jälgis tema liigutusi ja nägu. Täiesti ootamatult tabas teda seletamatu tunne.

Ta oli abielus, tal oli kaks väikest tüdruku, maja, auto ja hea töökoht. Tavaliselt oskas ta seda kõike hinnata, kuid just sel hetkel, ilusa tüdruku kõrval istudes tundus see kuidagi koormavana. Elu oli juba paigas. Pikk ja ettearvatav reis, kus pole kübetki sellest ahvatlevast ja keelatud, mida tüdrukust kiirgas ja mis koguni lõhnas. Magus-hapukalt nagu äsjapuhkenud sirelid. Lõhn, mis äratas igatsust. Iha.

Ühel hetkel, kui tüdruk kõrvale vaatas, oli mees juba peaaegu kätt sirutamas, et teda puudutada. Justkui saaks ta selle kerge puudutuse läbi osa kõigest, mis talle ei kuulu. Ta loobus sellest viimasel hetkel, kuid tunne, et ta on midagi kaotanud, püsis veel mitu päeva.

Mida kaugemale sohu ta jõudis, seda viletsamaks kruusatee läks, ta püüdis iga hinna eest kõige sügavamaid auke vältida. Lasse Svart pidi rendilepingu järgi teed hooldama, kuid selle peale ta loomulikult vilistas. Lasse oli aastaid liugu lasknud usu najal, et krahv ei leia iialgi teist rentnikku, keegi pole huvitatud mõnekümne tündrimaa suurusel vesisest metsast ja seepärast võis ta kaugel Svartgårdenis teha, mida tahtis. See oli tema isiklik väike kuningriik, kaugel seadustest, reeglitest ja uudishimulikest pilkudest.

Aga see oli enne volbriööd. Enne, kui Lasse Svarti kuueteistkümnenda-aastane tütar ohvrikivilt tapetuna leiti, maapind kivi ümber hobusekapjadest ära sõtkutud.

Volbriööl on piir elu ja surma vahel kõige hapram. Kõik liigub, loodus on näljane ja Lehemees ratsutab läbi metsa.

Väike-Stefan püüdis taas judinaid maha suruda.

Mets lõppes ja ta jõudis Svartgårdeni porisele õuele. Kolm räämas hoonet kükitasid puudealuses hämaruses, justkui üritaksid nad end peita. Nõgestest paistsid roostetanud põllutööriistad.

Ta oli Svartgårdenis mitu korda käinud, enamasti koos valitseja Erik Nybergiga, ja iga kord võttis neid vastu terve kari klähvivaid terjereid veel enne, kui auto seisma jäi. Nüüd polnud ühtki koera näha.

Kõik oli vaikne ja rahulik. Isegi linnud ei teinud suuremat lärmi, ehkki oli kevadine hommik. Talu kohal lasus kummaline rõhuv vaikus.

Väike-Stefan jäi mõneks minutiks auto juurde ootama, ta pistis mokatubaka huule alla ja ootas, et Lasse või mõni tema naistest majast pea välja pistaks ning küsiks, mida kuradit ta tahab. Ent kõik oli pime ja vaikne. Lasse punane pikap oli kadunud, seda polnud ei õues ega katusealuses. Ka vana viletsat Fordi, millega naised tavaliselt sõitsid, polnud näha. Ta vaatas kella. Pool kaheksa hommikul. Kes küll nii vara kodunt ära läheb?

Ta aimas silmanurgas liikumist. Sepikoja nurga tagant vaatas välja väike koer. Noor, vaevalt kutsikaeast välja kasvanud.

„Tule siia!” ütles Väike-Stefan, oskamata endale õieti seletada, miks ta koera lähemale kutsus.

Koer tegi paar ettevaatlikku sammu. Pea ja keha vastu maad surutud, saba hirmunult jalge vahel. Siis jäi ta ootamatult seisma ja tardus, otsekui oleks ta midagi kuulnud.

Väike-Stefan pööras pead, aga elumaja oli endiselt pime ja vaikne. Kui ta uuesti koera poole vaatas, oli too kadunud.

Betoontrepist üles minnes taipas ta, et välisuks on irvakil. Ta jäi trepile seisma, teadmata õieti, mida teha. Ukse kõrval seinal rippus rohelistest okstest pununud poole meetri kõrgune nukk. Tema vanaisa oli igal kevadel samasuguse kuju pununud ja välisuksele riputanud.

Selleks, et Lehemees öösel edasi ratsutaks ja meie maja juures ei peatuks.

„Halloo! Kas keegi on kodus?”

Sõnad põrkusid hoonete vahel ja jõudsid moondunud kajana temani tagasi. Justkui oleks see tegelikult kellegi teise hääl. Kellegi, kes teda hämarusest ja rohelsest jälgib. Teda sealt osatab ja narrib.

Väike-Stefan piilus uuesti kõhedusttekitavat oksafiguuri ja hetkeks tekkis tal tahtmine trepist alla minna, autosse hüpata ja minema sõita. Õelda Erik Nybergile, et kedagi ei olnud kodus ja selle neetud vee-mõõtja näitude lugemine tuleb edasi lükata. Aga ta on täiskasvanud mees, kellel on vaja tööd teha, ta pole ometi mõni kummituslugusid kartev poisike.

Ta koputas uksepiidale.

„Halloo!” hüüdis ta uuesti. „Kas keegi on kodus? Mina olen Väike-Stefan lossist.”

Ei mingit vastust.

Majas valitsev vaikus suurendas veelgi tema ebamugavustunnet. Särk kleepus selja külge. Ta hingas sügavalt sisse. Koputas uuesti, seekord kõvemini. Lükkas ukse pärani lahti ja astus eeskotta. Maja lõhnas kummaliselt. Kopitanud, loomalik lõhn, mille allikat oli raske kindlaks teha.

„Hallo?”

Ta pistis pea kööki. Köögilaual olid kolme inimese mustad taldrikud, klaasid ja noad-kahvlid. Mõned kärbsed sumisesid toidujäätmete kohal. Laua taga oli üks toolidest ümber lükatud. Ta pööras teisele poole. Ukse vahelt paistis korralikult üles tehtud voodi.

„Hallo!” hüüdis ta teisele korrusele viiva trepi juurest.

Endiselt ei kostnud kuskilt vastust. Ebamugavustunne kasvas üha suuremaks, aga ta võttis end kokku ja läks järsust trepist üles. Astmed nagisesid ta saabaste all.

Ülemine korrus oli hämar. Vasakule jäi magamistuba kaheinimesevoodiga, ka see oli sama hoolikalt üles tehtud nagu alumise korruse voodi. Parempoolne uks oli kinni. Tal võttis mõni hetk aega, enne kui ta taipas, et see polnud lihtsalt roheliseks värvitud, nagu ta algul arvas, vaid kaetud hoolikalt maalitud lehestikuga. See oli peaaegu nagu kunstiteos.

Silmade kõrgusele oli keegi ilusate ja siuglevate tähtedega kirjutatud: *Elita tuba*.

Siin oli ta elanud. Ta oli elanud selles toas.

Elita Svart. Kevadohver.

Väike-Stefan pani käe ukseingile, tundus, et tema südamelöögid kajavad läbi terve maja. Ta oli tegemas midagi keelatud, astumas maailma, kuhu tal polnud õigust minna. Kutsumata külaline, sissetungija.

Siis märkas ta veel ühte teksti uksele. Väikesed graatsilised tähed sulasid maalinguga peaaegu ühte, kuid mida rohkem silmad hämarusega harjusid, seda selgemaks sõnad muutusid.

Loodus on näljane ja Lehemees ratsutab läbi metsa.

Samal ajal märkas ta veel midagi. Maalitud lehestikus oli suur, kõhedusttekitav mehenägu.

Taipamine tuli järsku ja kattis ta keha külma higiga. Ta ei teadnud, kust või miks see arusaamine tekkis, kuid tunne oli nii tugev, et kuklakarvad kraapisid kraed. Siin majas oli midagi juhtunud. Midagi halba, mis sundis Lasse Svarti ja tema naise keset õhtusööki laua tagant tõusma, välja oma autode juurde jooksma ja öösse kihutama. See „midagi” oli seotud surmaga, kuueteistkümneaastase tüdrukuga külma kivi peal ja läbi metsa liikunud tontliku ratsanikuga.

Väike-Stefan lasi ukselingi lahti ja oli kolme hüppega trepist all. Ta tormas läbi eeskoja, välistrepist alla autosse.

Ta käivitas mootori, võttis kummide vingudes paigalt ega vaadanud enne tahavaatepeeglisse, kui oli täiesti kindel, et Svartgården metsaroheluse tagant enam ei paista.

1

„Tere, Margaux, Thea siinpool. Anna andeks, et ma pole tükk aega helistanud. Kolimisega oli tegemist. Aga nüüd oleme Davidiga igatahes Skånes paigal. Uus elu võib alata. Uuem, õnnelikum lugu kui eelmine. Vähemalt me mõlemad loodame seda.”

Droonikaamera alustab lossivärava ja suurejoonelise kivitrepi lähi-vaatega. Kaamera kaugeneb aegamööda, kuni kaadris on terve loss. Suur keskosa koos kahe juurdekuuluva tiivaga moodustavad otsekui H-tähe.

Valge, äsja üle krohvitud fassaad, roheline vaskkatus, kutsarimaja ja tall veidi kaugemal paremal, idapoolse tiiva taga. Vasakpoolse tiiva juures vallikraav. Hakkab kõlama jutustajahääl:

Bokelundi loss asub umbes nelja kilomeetri kaugusel väikesest Tornaby külast Ljungslövi vallas Loode-Skånes, üsna Söderåseni lõunapoolse tipu lähedal. Loss on Skåne üks vanemaid, selle ajalugu ulatub neljateistkümnendasse sajandisse. Praegune Prantsuse renessanss-stiilis peahoone on ehitatud umbes 1880. aastal, kuid selle keldris on tänapäevani jälgi vanast kindlusest, mille üks vangikong on ka säilinud.

Viimane lause on veidi liialdatud. Tegelikult ei tea keegi, milleks keldris olevat väikest võlvkambrist kasutati. Aga Davidil on õigus, vangikong kõlab palju paremini kui toidukelder, sellega tuli nõustuda.

Droonikaamera sõidab veelgi rohkem maha, nii et kaadrisse ilmub lossisaart ümbritsev samblaroheline vallikraav. Allee ühendab lossi suure teega. Kitsas kivisild viib põhja pool lossimetsa. Idast paistab soo.

Bokelundi loss asub vallikraaviga ümbritsetud saarel, kraav rajati seitsmeteistkümnendal sajandil, et vett lähedalasuvast Tornaby soost

ära juhtida. Soo, mis on Skåne üks suuremaid märgalasid, kuulub oma rikkaliku floora ja faunaga Natura 2000-kaitsealasse.

Vahekaadrid vastu päikest pildistatud hirvedest, sõnajalgadest, samblast, sileda veepeegli kohal hõljuvast kiilist, haneparvest sinise taeva taustal.

Uuesti droonikaamera. Uus vaade, seekord ülevalt alla ja esimese võttega võrreldes vastupidises suunas, nii et lõpuks jõutakse lossitrepi ja suure mademeni, kus nad Davidiga seisavad.

Alates 1996. aastast kuulub loss Bokelundi sihtasutusele. Selle rajas krahv Rudolf Gordon, lossi viimane eraisikust omanik. Bokelundi sihtasutus on omasuguste hulgas unikaalne, selle eesmärgiks on Tornaby piirkonna ja selle elanike huvide esindamine. Sihtasutus rahastab muu hulgas bussiliini ja kohalikku arstipunkti ning jagab välja stipendiume. Lisaks on loss selle kaudu hiljuti restaureeritud ja taastatud oma kunagises hiilguses.

Klipp lõpeb.

„Mis sa arvad?“ David on ühtaegu põnevil ja veidi närvis. „Me teeme veel intervjuu ja paneme selle filmilõigu lõppu.“

„Kena,“ vastab Thea ja kahetseb otsekohe oma sõnavalikut, kui mees nägu krimpsutab. „Professionaalne,“ lisab ta. „Väga professionaalne.“

David paistab sellega rohkem rahul olevat. Ta paneb sülearvuti kaane kinni ja asetab arvuti kivibalustraadile.

„Sain selle hetk tagasi produtsendilt.“ Ta osutab lühikesele pesapallimütsis mehele, kes veidi maad eemal operaatori ja helitehnikuga midagi arutab. „Puudu on veel viimane lihv ja taustamuusika, need tehakse pärast intervjuud. Ma usun, et tulemus on väga hea. Kui nüüd ilm ainult ilus püsiks.“

Ta heidab mureliku pilgu taeva poole. Aprilli teise poole kohta on soe, kevadpäike särab, kuid silmapiirile on hakanud tekkima hall pilveviirg.

„See peab tulema täiuslik,“ pomiseb David. Arvatavasti on see mõeldud sama palju talle endale kui naisele.

Thea paneb käe ta käsivarrele.

„Tulebki, ole päris rahulik.”

David noogutab, manab näole kerge naeratus. Tal on seljas lumi-valge kokariietus. Veidi hallikirju habe on hoolikalt trimmitud, heledad juuksed üle pea kammitud.

Nende juurde astub naine, meigikott vöö külge kinnitatud.

„Tere! Mõtlesin sulle otsaette natuke puudrit panna.”

„Jah, muidugi.”

Meikar on umbes kolmekümnene, Theast ja Davidist kindlasti oma viisteist aastat noorem. Lisaks üsnagi kenake. Veel üsna hiljuti oleks David kogu oma sarmi mängu pannud. Oleks järjekordselt appi võtnud oma enesekindla muige, mille vastu on end väga raske kaitsta. Aga David pole praegu tema ise. Aeg-ajalt närib ta nähtavasti alateadlikult pöidlaküünt, nii et sõrmeots on juba punaseks tõmbunud, ja meikaril tuleb laubal läikiva higi varjamiseks tublisti vaeva näha.

Naine pöördub Thea poole.

„Kas sind filmitakse samuti?”

„Ei,” pistab David vahele. „Minu naine on loomu poolest häbelik.”

Ta pilgutab Theale silma, justkui tahtes öelda, et kõik on korras. Et nad on asja omavahel läbi vaielnud ja ta respektierib naise soovi filmis mitte osaleda. Aga Thea teab, et see pole tõsi.

„David, kas saaksid hetkeks siia tulla?” hüüab produtsent.

Thea tõmbub seinä äärde. Kõige parema meelega tahaks ta trepist alla hiilida ja koju kutsarimajja minna, hoides end kaamerast võimalikult kaugele. Aga telereportaaž on lossi jaoks väga tähtis ning ta peab vähemalt selle tegemise juures viibima ja oma huvi üles näitama.

„Kuidas läheb?” kuuleb ta enda selja taga häält.

„Hästi.” Thea püüab üllatust varjata. Davidi emal on hoolimata oma suurest kogust imetabane võime hääletult lähedale hiilida. Ingrid on pikk, üle meeter seitsmekümne viie, ja seega Theast kümmekond sentimeetrit pikem. Sirge selg, laiad õlad, ei mingit küüruvajumisest tekkivat halba rühti nagu tavaliselt pensionieas. Terashallid juuksed on lühikeseks lõigatud, pilk prillide taga terav.

„Paistab, et ilm püsib ilus. See on ju hea.”

Thea noogutab vastuseks.

„Mis kell doktor Andersson homme tuleb?” Kiire teemavahetus. See on Ingridile iseloomulik.

„Kell üheksa,” vastab Thea, ehkki ta on täiesti kindel, et Ingrid teab tema päevakava vägagi täpselt.

„Ta näitab sulle ümbruskonda. Vastuvõttu samuti, ja seletab, kuidas asjad käivad.”

Väited, mitte küsimused.

„Mhm.”

„Sigbritt Andersson on suurepärane perearst,” jätkab ämm. „Tal on Tornaby ees suured teened.”

Thea ootab, millal järgneb õhust aimatav vastuväide. See tulebki, nagu tellimise peale.

„Aga Sigbritt on alati olnud uudishimuliku loomuga, juba väiksest saadik. Tema seltsis tuleb natuke oma sõnade peale mõelda, kui sa aru saad, mida ma mõtlen. Eriti isiklike teemade puhul.”

Ingrid vaikib täpselt sobivaks hetkeks, et siis taas järsult teemat vahetada.

„Ma kuulsin, et sa lõpetasid tablettide võtmise. Tore, et oled paranemas.”

Thea ei ütle midagi. Täna mõttes Davidit selle väikese üleastumise eest.

„Te vajate Davidiga teineteist.” Ingrid noogutab oma eemal seisva poja poole, kes räägib produtsendi ja teda intervjuerima hakkava reporteriga. „Teil on vaja võimalust taastuda. Kõigest olnust eemale pääseda.” Ta noogutab ikka veel, justkui oma sõnade kinnituseks. „Muide, ma koostan prooviõhtusöögi külaliste nimekirja. Kahju, et sinu vanemaid enam meie hulgas ei ole.”

Uus jututeema tundub süütuna, aga Ingridi puhul ei või iial kindel olla.

„Jah,” vastab Thea. Vale on sisseharjunud ega tundu enam isegi valena.

Ingrid puudutab tema kätt.

„Sa tead, et meie Bertiliga suhtume sinusse kui oma tütrasse.”

Žest üllatab Thead, ta ei tea õieti, mis vastust temalt oodatakse. Nad on Davidiga juba nii mõnedki aastad koos olnud, kuid abielus alles novembrist saadik. Need korrad, kui ta oma ämma ja äiaaga on kohtunud, saab arvatavasti ühe käe sõrmedel kokku lugeda. Ja Ingrid Nordin pole tavaliselt inimene, kes mingeid tundeid välja näitaks.

„Kuidas Bertilil täna on?” saab Thea üle huulte.

„Hästi. Ta oleks tahtnud kaasa tulla, aga oli natuke väsinud. Nad vist alustavad nüüd.” Ingrid osutab teletiiimi poole.

David on astunud samale kohale trepimademel, kus droonifilm lõppes. Teda intervjueriv reporter on lumivalgete hammaste ja kitsa ülikonnaga noor mees. Mesimagusa reportaaži tegemiseks tundub ta veidi liiga kogenud. Mehe kehakeele ja aeg-ajalt produtsendile saadetud ärritunud pilkude järgi otsustades paistab, et sama arvab ka ta ise.

Esimene küsimus kõlab otsekui spordisaatest kopeerituna.

„David Nordin, räägi! Mis tunne on pärast kahtkümmet edukat aastat koka, peakoka ja restoraniomanikuna Stockholmis koju tagasi tulla?”

Thea teab juba vastust. Nad harjutasid Davidiga intervjuud peaaegu terve nädala. Ometi on ta ootamatult närvis.

„Loomulikult fantastiline,” ütleb David. „Bokelundi loss on restorani jaoks suurepärane. Mul on väga hea meel, et saan toetada oma kodukanti ja Skåne toidutraditsioone. Minu jaoks on see loomulik samm, ma olen juba pikki aastaid tahtnud seda teha.”

David lõpetab naeratusega, millest pealtnäha kiirgab enesekindlust. Seda osa loost on väga tähtis selgitada. David on kodukandi suur poeg, kes võidukalt tagasi pöördub, et meelitada siia turiste ja suvitajaid. Mitte mingi kahtlase mainega restoranipidaja, kes oli sunnitud vaikselt oma restoranid sulgema ja saba jalge vahel lõuna poole pagema.

„Selle projekti taga oled niisiis sina ja kaks sinu lapsepõlvesõpra?”

Thea hingab kergendatult. Reporter püsib kokkulepitud küsimuste juures.

Ka David tunneb nähtavasti kergendust. „See on tõsi. Jeanette

Hellman ja Sebastian Malinowski. Sebastian on IT-firma Conexus üks rajajatest, Jeanette'il on selja taga pikk karjäär rahandusalal. Me kõik oleme Tornabys üles kasvanud ja näeme restoranis võimalust anda oma panus armastatud kodukandi arengusse.”

Oi, oi. Kes selle repliigi talle kirjutas? Ega ometi mitte sina, ma chère?

Margaux' hää l kõlab eikusilt ja ootamatult. Thea võpatab ja surub maha hetkelise tahtmise ringi vaadata. Ta teab, et loomulikult ei saa Margaux siin olla. Ehkki tal on muidugi õigus. See „armastatud kodukant” on selgelt üle pingutatud.

„Fantastiline võimalus,” jätkab David, vastates küsimusele, mis Theal kõrvust mööda läks. „Oleme äärmiselt tänulikud Bokelundi sihtasutusele, mis on lossi ajakohastanud ja restorani investeerinud. Väljaku nii-öelda valmis seadnud ...” Ta pahvatab hetkeks naerma.

Thea heidab pilgu ämmale, too on täiesti intervjuule keskendunud. David ei poeta sõnagi selle kohta, et Ingrid on sihtasutuse esimees. Et Ingrid on peaaegu kõige taga, mis siinkandis toimub, kaasa arvatud praegune reportaaž.

David on nüüd oma sõiduvees. Hää l pole enam nii pinges, naeratus on üha loomulikum. Thea rahuneb veidi.

„Kas lossis kummitab?” kuuleb ta reporterit küsimas.

Margaux ilmub taas tema mõtetesse. Seekord pildina. Sirgelt lõigatud tukk, pruunid silmad, veidi viltused esihambad, ta surub alati enne naeratamist keele korraks hammaste vastu.

„Loomulikult,” ütleb David. „Kummitusi on siin koguni kaks. Kaheksateistkümnenda sajandi keskel vajus üks noor naine läbi vallikraavi jää ja uppus. Legendi järgi oli ta teel kohtamisele metsaülema pojaga. Üheksateistkümnenda sajandi lõpus kukkus ratsavõistluse ajal lossi metsas noor naine hobuse seljast ja murdis kaela. Räägitakse, et mõnikord võib öösiti kuulda, kuidas mõlemad tüdrukud läbi metsa ratsutavad. Muidugi juhul, kui muinasjutte uskuda.”

Reporter noogutab huviga.

„Aga on ju ka üks päriselt sündinud lugu, kas pole? Kolmas tüdruk, kes suri. Ma pean silmas Kevadohvit.”

Davidil tardub naeratus näole. Thea näeb, kuidas ämm selja sirgu ajab.

„Jah, kurb lugu. Võib-olla me ei peaks ...” Davidi pilk eksleb, ta vaatab kõigepealt Thea, seejärel produtsendi poole.

„Stopp!” Produtsent viib reporteri kõrvale. Paistab, et nad vaidlevad ägedalt.

David närib põidlaküünt, laup läigib. Thea läheb mehe juurde ja võtab tema käe. See on soe ja higine.

„Mis see oli?”

David raputab pead. „Ei midagi. Ma sattusin lihtsalt natuke segadusse.”

Meikar ilmub taas kohale ja puuderdab ta laupa. Produtsendi ja reporteri vaidlus jätkub.

„Miks?” kuuleb Thea reporterit küsimus. „*True crime*-vaatenurk on ikka kõvasti huvitavam. Vaatajad armastavad sihukest kraami, ma ei saa aru, miks me ...”

Produtsent katkestab teda, ütleb midagi, mispeale reporter ringi pöörab ja vihaselt trepist alla läheb.

David pigistab naise kätt. Ingrid läheb produtsendi juurde, nad räägivad vaikselt ja lühidalt.

„Võtame kõik uuesti,” ütleb produtsent ja viipab kaameramehele. „Mina esitan küsimused, nii et võtame kõik uuesti algusest. Püsime selle juures, milles me kokku leppisime. Okei?”

David noogutab jäigalt. Thea laseb ta käe lahti ja läheb kaadrist kiiresti välja.

„Okei, hakkame pihta.”

Produtsent esitab sama sissejuhatava küsimuse nagu varem ja David hakkab otsekohe kokutama. Nad alustavad ühtepuhku otsast peale, kuid David ei suuda enam keskenduda. Tema vastused kõlavad mehaaniliselt ja õpitult, igasugune sarm on kadunud.

Thea näeb, kuidas produtsent kella vaatab, seejärel uurib ta taevast, kus hall viirg on lähemale nihkunud.

„Teeme lühikese pausi. Joo natuke vett, David.”

Produtsent ja Ingrid peavad jälle nõu. David rüütab pudelist vett. Meikar peab tema higise laubaga ebavõrdset võitlust.

„Kõik läheb kuradile,” pomiseb David. „Veel enne, kui me oleme õieti alustanudki.”

Thea võtab jälle ta käe. „Sa tuled sellega toime. Püüa ennast lihtsalt lõdvaks lasta.”

„See ei õnnestu. Me peame midagi muud välja mõtlema. Midagi muud tegema.” Ta pigistab naise kätt, vaatab talle anuvalt silma ja kergitab veidi kulmu, et Thea ikka kindla peale aru saaks, mida ta mõtleb. „Ma ei tule sellega ilma sinuta toime, Thea. Palun ...”

Thea neelatab, püüab kõiki riske kaaluda.

Ingrid katkestab tema mõtted.

„Jah, Thea. Me arutasime Peteriga ja oleks hea, kui ka sina klipis kaasa teeksid.” Ta viipab produtsendi poole. „Toetav abikaasa, piirkonna uus perearst ja nii edasi.”

Thea tunneb, kuidas kõikide pilgud on temale pööratud. Kõhtu tekib külm klomp, suu on kuiv. David pigistab jälle tema kätt. Üha kõvemini ja kõvemini, kuni Thea enam vastu ei suuda pidada.

Ta hingab sügavalt sisse.

„Okei,” ütleb ta ja kahetseb seda peaaegu otsekohe. Aga nüüd on juba liiga hilja.

Margaux' kähe hääl kajab jälle kõrvus.

Kõigil on oma kummitused, Thea. Mõnel on neid rohkem kui teistel.

Kuskil väga kaugel, üha hallimaks muutuva horisoni taga kõmiseb ähvardavalt äike.